

מהזלזלת

**תיאטרון
חיפה**
תיאטרון יוצר שינוי

מאת: **פיטר קווילטר**
 תרגום: **רנה ורבין**
 בימוי: **נועה רבן**
 עיצוב תפאורה: **לילי בן נחשון**
 עיצוב תלבושות: **יובל כספין**
 עיצוב תאורה: **חני ורדי**
 ניהול מוסיקלי: **אבי בנימין**
 עיצוב תנועה: **עומר זימרי**
 פסנתר: **בוריס זימין**
 וידאו ארט: **נמרוד צין**
 ע. במאי: **אסף פרידמן**
 הדרכת שפה ודיבור בספרדית: **רון ריכטר**
 הדרכה קולית: **יניב ברוך**
 ע. מעצב תלבושות: **שלומית פניכל**
 בהשתתפות:
לאורה ריבלין, עידן אלתרמן, יעל לבנטל

מנהלי הצגה: **דור שלום, ענת זמיר**
 מנהל הפקות: **דור שלום**
 מנהל טכני: **עופר טל**
 עובד במה: **שי סיני, ולרי זסלבסקי**
 תאורה: **ניר ריקון**
 סאונד ותפעול וידאו: **גיא וילינסקי**
 ייצור תפאורה: **אלכס גולדין**
 תלבושות: **לובה גלפרין**
 פאות: **לודה גולדברג**
 אביזרים: **ענת זמיר**

תכנייה:
 כתיבה ועריכת תוכן: **רנה ורבין**
 עריכה והפקה: **עדי רונן**
 עיצוב: **סטודיו דותן לידז'י**
 צילום: **ז'ראר אלון - במה**
אילן בשור - סטודיו

משך ההצגה: **כשעה וחצי ללא הפסקה**

הצגה ראשונה בתיאטרון חיפה:
ב-20 למאי 2017, כד' באייר תשע"ז

סיפורה האאמיתי של פלורנס פוסטר ג'נקינס הזמרת הגרוועה בעולם

פלורנס פוסטר ג'נקינס, זמרת בעלת קול סופרן צורמני ביותר, היתה אישה מאושרת ושמחה בחלקה, שהצליחה לחיות עד סוף ימיה בבועה ורודה של אשליות. היא הקיפה את עצמה בחברות תומכות ומעריצות, אקסצנטריות לא פחות ממנה, שעזרו לה להתעלם ממיטב מבקרי המוזיקה של התקופה.

סיפור המחזה נפתח בשנת 1944 כאשר קוזמה מקמון, פסנתרן צעיר ורעב, מגיע אל מגוריה המפוארים של פלורנס בשדרה החמישית כדי להיבחן לתפקיד המלווה המוזיקלי שלה לקראת הקונצרט המתקרב. קוזמה האומלל נאלץ להתגבר על רתיעתו הטבעית מקולה המצמרר של המיליונרית השאפתנית על מנת לקבל את העבודה הנכספת. בהדרגה הוא לומד להכיר ולאהוב את דמותה הססגונית בעלת הלב הענקי של האישה השמחה והזיזפנית ביותר שנודעה לאנושות.

**"קומדיה מצחיקה בטירוף, משמחת
קהל... נוצצת וקורעת מצחוק"**
סאנדיי טיימס

דבר המנכ"ל

בעולם שאנו חיים בו כיום, עולם שבו המושג "פייק ניוז" (Fake News) מצויץ או מצוטט חדשות לבקרים, לכאורה סוף עידן האמיתות המוחלטות, קשה לדעת כיצד להתייחס לסיפור – גם אם מדובר בקומדיה מרגשת שמפילה את הקהל לרצפה מרוב צחוק – על זיפנית צמרת, שהצליחה כנגד כל הסיכויים לפלס את דרכה אל הפסגה ואל תהילת עולם שנמשכת כבר שישים שנה לאחר מותה.

האם סיפורה של פלורנס פוסטר ג'נקינס הוא סיפורה של יורשת מיליונים מפונקת ואטומה לביקורות? האם הסיפור הוא מבשר של דור הריאליטי, סופה של התרבות הגבוהה? או שמא זהו סיפור על חובבנות שיכולה להתקיים לצד המקצוענות, ואף לתמוך בה בנדיבות, כאשר אף אחת מהן לא מאיימת או מביישת את רעותה? ואולי נכון לומר כי הסיפור של פלורנס פוסטר ג'נקינס מצליח גם עשרות שנים לאחר מותה לרגש ולהלהיב את הקהל, במחזה שהוא הצלחה בינלאומית מסחררת ובשני עיבודים שונים לסרטים שיצאו בשנה שעברה בצרפת ובארה"ב, דווקא משום שהוא איננו סיפור על תופעה כללית ואיננו מחזה מוסר אלא הוא סיפור, מצחיק ביותר ונוגע מאד ללב, על אישה אחת פרטית, שהיתה ועודנה תופעה בפני עצמה.

התברכנו בהפקה הנוכחית בכיכובה המרשים של לאורה ריבלין האהובה והנהדרת בתפקיד הראשי המאתגר הזה, שדורש אומץ רב וגם יכולת ביצועית בלתי מבוטלת. לצידה מפליאים ביכולותיהם עידן אלתרמן ויעל לבנטל, המצחיקים והמרגשים, ומאחוריהם צוות שלם ומוכשר של יוצרים נפלאים, הבמאית, המתרגמת, עיצוב התלבושות, התפאורה, התאורה, המוזיקה ועבודת הוידאו – שהצליחו ליצור עולם ולשחזר תקופה ולעורר נוסטלגיה והשראה.

תיאטרון חיפה גאה להציג בפני הקהל את ההצגה "מהוללת", מאת המחזאי הבריטי פיטר קווילטר, באיחולי צפייה מצחיקה, מרוממת ומלבבת,

ניצה בן צבי

דבר המנהל האמנותי

פלורנס פוסטר ג'נקינס לימדה אותי שיעור עמוק מאין כמותו; השירה אין בה מדד אחר מלבד האהבה המולידה אותה, המובעת דרכה, הנאמנות שהיא דורשת מאתנו לעצמנו, למאוזינו, לחלומותינו התמימים והחופשיים מביקורת מצנרת ומגבילה. קולנו צריך להשמע, כנה, חשוף ויצרי, וחסר בושה. כשל ילדיי, שהעולם טרם דרש אותם להתבייש בשאיפותיהם, באופיים, במוזרותם, בייחודם, בחד פעמיותם. השנאה אינה מחמיאה לעור הפנים, המרמור מקמט, הצדקנות מרקיבה, השאיפה לדיוק, כולאים אותך בבדידות האדם שאיננו מפנים, משלים ומחבק את היפה שבפגום, הייחודי שבצורמני, המופלא שבעיור למגבלותיו, אשר אוהב את עצמו, ואוהב את האדם, ואוהב את אהבת השירה ולא את השירה עצמה, שאיננה אלא פליטת אוויר זז, שיעול מתוזמן היטב.

סיפורה אמנם מפתה אותנו לצחוק, לגחך, להתענג ברשעות על המופרכות של שגינותיה, אך הבחירה בידינו, והתמקדותו של המחזה הזה בדמות הפסנתרן שליווה אותה, וההשפעה התהומית, המשחררת נפשית, שהייתה לה על חייו, תובע אותנו למבט מהותי יותר על התופעה הייחודית שהייתה; בעולמנו המהונדס, המייצר אידאלים של שלמות מזויפת, חופש הביטוי הוא לכאורה עובדה מוכחת, אך הצנזורה העצמית, העכבות, השנאה הנובעת מתוכנו וחוזרת אלינו בעוצמה, יוצרים עולם ציני, בו טושטש הגבול שבין המיוחד והמגוחך, בין הנערץ והנלעג. סביבנו אין ספור אנשים דייקנים, ממושמעים, שאינם טועים לעולם, שיכולתם העיקרית נובעת מן הפאנטיות של צייתנותם לחוקי האסתטיקה והיופי לכאורה. אך דמויות חופשיות, הנושאות בקרבן אהבה אין קץ, ומונעות מן הצורך הנדיב להפיץ אהבה זו ברבים, הן מצרך נדיר יותר ויותר.

"ישנן יפות יותר ממנה, אך אין יפה כמותה", כתב אלתרמן ודייק את תחושותיי על הסיפור הבלתי יאמן הזה. בבחירה שבין המלעזים והמריעים, אני בין המוחאים כפיים בדמעות. הלואי עלי, עלינו, להיות מעט יותר ג'נקינס.

משה נאור

על פלורנס פוסטר ג'נקינס

פלורנס פוסטר ג'נקינס נולדה בשם נרקיסה פלורנס פוסטר ביולי 1868 בפנסילבניה ומתה בנובמבר 1944 בניו יורק. ההיסטוריון סטיבן פייל כינה אותה "זמרת האופרה הגרועה בעולם" ואמר ש"אף אחד לפניו או אחריה לא הצליח להשתחרר עד כדי כך ממסורות התווים המוזיקליים". בשנות העשרים, השלושים והארבעים, היא הפכה לסנסציה מוזיקלית בניו יורק, עם מעריצים כמו קול פורטר, לילי פונס, אנריקו קארוזו והמשורר ויליאם מרדית', שכתב עליה ש"חווית הצפייה בה לא היתה בדיוק אסתטית אלא יותר כמו לצפות בנוצרי שמושלך אל גוב האריות; היית מרותק, ומאדאם ג'נקינס תמיד נטרפה בסוף."

אביה של פלורנס, צ'רלס דורנס פוסטר, היה עורך דין ונצר למשפחה עשירה בעלת אדמות. אחותה היחידה מתה בגיל שמונה. פלורנס קיבלה חינוך מוזיקלי מגיל צעיר והיתה פסנתרנית מוכשרת עד כדי כך שאפילו הופיעה בילדותה ברסיטל בבית הלבן, מול הנשיא הייז. כשבגרה רצתה ללמוד מוזיקה באירופה אך אביה סירב לממן אותה או לתמוך בה, ועל כן ברחו ונישאה לד"ר פרנק תורנטון ג'נקינס מפילדלפיה. לאחר שנה גילתה שהוא הדביק אותה בעגבת, נפרדה ממנו וככל הנראה לא דיברה איתו יותר. פציעה בורועה סיימה את הקריירה שלה כפסנתרנית והיא החלה ללמד פסנתר בפילדלפיה כדי להתפרנס. בגיל 32 עברה לגור עם אמה בניו יורק, וכתשע שנים לאחר מכן הכירה שחקן בריטי בשם

סנקליר בייפילד, שהיה בן לווייתה במשך כל שארית חייה. לאחר מות אביה באותה שנה, פלורנס ירשה סכום משמעותי והחליטה לחזור לספח את חלום הזמרה שלה, עם בייפילד כאמרגן שלה. היא הצטרפה לעשרות מועדונים חברתיים בניו יורק, השתקעה בחיי החברה של העיר והחלה להפיק אירועים פרטיים עבור החברה הגבוהה, שבכולם היתה מופיעה, בתלבושות שעיצבה בעצמה. בשנות הארבעים לחייה הקימה את מועדון ורדי, שהוקדש לטיפוח המורשת האופראית באנגלית, ושם היתה זמרת הסופרן העיקרית. מספר החברים במועדון גדל עד מהרה ועבר את הארבע-מאות. אנריקו קארוזו היה חבר של כבוד. לאחר מות אמה בשנת 1930, ירשה פלורנס סכומים נוספים שסייעו לה לממן את הקריירה החדשה.

אמרגן האופרות איירה סיף כינה אותה ה"אנטי-קאלאס", ואמר ש"ג'נקינס היתה גרועה להפליא, גרועה כל כך עד שהתוצאה היתה ערב מהנה למדי בתיאטרון... היא היתה סוטה מהמגנייה המקורית ועושה כל מיני דברים אינסטינקטיביים וחדשניים עם הקול שלה, אבל באופן מעוות להחריד. זה היה זוועתי ביותר... אומרים שקול פורטר נאלץ לחבוט את המקל שלו לתוך כף רגלו כדי לא לפרוץ בצחוק כששרה. עד כדי כך היא היתה גרועה." ובכל זאת, פורטר לא החמיץ אף רסיטל שלה.

יכול להיות שהסיבה ליכולותיה המוזיקליות הגבוהות בנגינה בפסנתר בצעירותה ולעומת זאת כשלונה הצורם בשירה בהמשך נבעה מפגיעה עצבית כללית, שפגעה גם בשמיעתה, כתוצאה ממחלת העגבת. האם היתה מודעת לזייפנותה? אין לדעת. מה שכן, ג'נקינס פיטרה את הנגן המלווה הראשון שלה, אדווין מקארתור, אחרי שתפסה אותו "מחייך אל הקהל בקריצה ידענית" במהלך הופעה. מאז ועד סוף חייה הופיעה רק בלוויית קוזמה מקמון. הופעותיה היו סגורות לקהל הרחב והכרטיסים נמכרו רק לחברי המועדונים שלה ורק לאחר ראיון קבלה מקדים. היא לא הכניסה מבקרים או עיתונאים. אבל בגיל 76 נכנעה לדרישת הקהל והסכימה להופיע בקרנגי הול, הופעה יחידה ב-25 באוקטובר, 1944. הכרטיסים נמכרו שבועות מראש. כאלפיים אנשים הגיעו ולא הצליחו להיכנס. זאת היתה הופעה מלאת סלבריטאים, וגם מלאת עיתונאים ומבקרים. למחרת העיתונים היו מלאים בביקורות ארסיות, מלעגות. בניו יורק פוסט נכתב: "אחת הבדיחות המוזרות ביותר שניו יורק ראתה אי פעם." חמישה ימים לאחר ההופעה, פלורנס פוסטר ג'נקינס חטפה התקף לב. חודש לאחר מכן היא נפטרה במלון הדירות המפואר שהתגוררה בו במנהטן. היא נקברה לצד אביה במאוזולאום של משפחת פוסטר בפנסילבניה.

על קוזמה מקמון

קוזמה מקמון נולד ב־1901 בפברואר במקסיקו ומת באוגוסט 1980. משפחת אביו הגיעה מאירלנד ואמו היתה ממוצא מקסיקני. הוריו עברו יחד איתו לטקסס כשהיה בן עשר. בגיל תשע-עשרה עבר לניו יורק כדי ללמוד מוזיקה ולקדם את הקריירה שלו כפסנתרן. בערך עשור לאחר מכן פגש את פלורנס פוסטר ג'נקינס והחל ללוות אותה בפסנתר. לאחר מותה בשנת 1944 הפסיק לנגן והחל לפתח קריירה כשופט בתחרויות פיתוח גוף. בנוסף היה שחקן שחמט מעולה ומתמטיקאי חובב. מעולם לא נישא ולא הוליד ילדים. הוא חי בניו יורק עד שחלה בערוב ימיו בסרטן הבלב ועבר בחזרה לסן אנטוניו, שם מת ושם נקבר.

דבר הבמאית

נהוג לעודד זמרים שרוצים להצליח שישקיעו בלימודים, יתמקצעו, יסגלו מיומנויות, יתרגלו טכניקות, ילמדו לפתוח את הגרון ולהפיק את הקול מתוך הנשמה. במקרה של פלורנס פוסטר ג'נקינס, על אף כל לימודיה אצל טובי המורים ולמרות השקעתה הרבה, מדובר בזייפנית גרועה וחסרת מודעות. בכל זאת איכשהו דווקא היא הצליחה לכבוש לבבות ולהגיע לפסגה.

הסיפור של מאדאם ג'נקינס גורם לנו לבחון בפתיחות את התפיסות המקובלות. כיצד כנגד כל קונבנציה דווקא היא הצליחה להשאיר את חותמה. גם מבקריה השיפוטיים ביותר יסכימו שמדובר בתופעה חד פעמית. סיפור נדיר כל כך של כשלון שהפך להצלחה אדירה, כמובן מגרה לספר אותו. העונג שג'נקינס שאבה משירתה והתשוקה שהיתה לה למקצוע שהרגישה מחוייבת אליו לחלוטין, הן דוגמה משמעותית לאמונה עצמית, ליכולת הנדירה ללכת עד הסוף עם החלום, בלי להתייחס כמעט בכלל לביקורות – זה כובש, זה נוגע ללב, וזה מעורר השראה.

יתכן שסיפורה של פלורנס פוסטר ג'נקינס הוא תלוי תקופה וזמן. האהבה שג'נקינס זכתה לה אולי היתה בין השאר תוצאה של צורך ציבורי בפורקן מתהומות הכאב של המלחמה הקשה. אנשים פשוט חיפשו מפלט ריגשי שיעודד אותם. הם הגיעו לרסיטלים שלה כדי לצחוק ולהשתולל ודמותה הנדיבה והאימהית חיממה את לבבות הקהל ששאג בהנאה. אבל מעבר לעיסוק במוזיקה ובתרבות, המחזה עוסק למעשה במפגש אחד מסוים, של קוזמה מקמון, עם כוח הטבע שהוא מאדאם ג'נקינס – זהו סיפור פגישתם של פסנתרן נאיבי בעל שאיפות עם הזמרת הזיפנית ביותר בכל הזמנים. בעבודה על המחזה בדקנו איך המפגש הבלתי אפשרי הזה הופך לסיפור של חברות אמת. בדרך, מושגים כמו "אמת" ו"זיוף" קיבלו משמעויות נוספות וחרגו מהמקובל, וזאת לדעתי הזכות הגדולה שלנו כאמנים – לבחון שוב ושוב תפיסות מקובעות ולטלטל אותן.

היה לי העונג לעבוד על המחזה עם לאורה ריבלין, הגברת הראשונה של התאטרון, שחקנית בעלת כישרון מפעים ולב גדול, שמשחקת בהצגה את מאדאם פלורנס פוסטר ג'נקינס, הגברת הראשונה של הזיוף, ובניגוד ללאורה היא זמרת בעלת קול צורמני ובלי יכולת לקלוע לשום סון. לאורה הוכיחה לי בעבודתנו המשותפת שוב ושוב עד כמה עבודה קשה וטכניקה מושלמת בסופו של דבר משתלמות ועוד איך. היתה לי זכות גדולה להיות עדה לעבודת שחקנים כל כך מרשימה, עם עידן אלתרמן, שחקן וקומיקאי אדיר, שהשקיע את כל לבו בתפקיד, הפך את קוזמה לאישי ופרטי וגרם לי לאורך כל הדרך להתרגש, ויעל לבנטל, שהלהיבה אותי ביכולתה ליצור שלושה תפקידים שונים כל כך ולברוא דמויות שהיו יכולות להיות כוכבות בהצגות משל עצמן, ובכולן היא מצחיקה ועמוקה ומלאת חדווה. שלושה שחקנים יוצאי דופן, משלושתם למדתי ועם שלושתם התענגתי מכל רגע בהכנת הצגת הסיפור שלפניכם.

כבמאית, התפקיד שלי הוא לקחת את הטקסט הכתוב ולעבד אותו לטקסט בימתי. האתגר הוא להפוך את מה שנאמר לרצף של התרחשות, והאחריות היא להיות היד שמכוונת בין כל היוצרים ובונה בסופו של דבר עולם אחיד, רב שכבות. בתהליך הבימוי ועבודת השחקנים המילים הכתובות הופכות להיות רובד אחד בתוך טקסט סיטואטיבי. אני כותבת למעשה ביחד עם השחקנים מחזה חדש, שבו המבט על הטקסט הוא כבר לא מימין לשמאל אלא בין לבין, מסביב, בעומק, אי שם מעל או בניגוד וכן הלאה. טקסט בימתי הוא טקסט שבו גם הנפת יד היא מילה, שתיקה היא מילה, ואפילו כוונה, מגע, מבט, כמיהה, הם מילים פועמות, שמפגישות את הצופה עם עצמו. ולא רק את הצופה. במהלך העבודה, לא פעם חקרתי בעצמי את האיזון בחיי האישיים בין הצורך לכצות ולעמוד בציפיות לבין הנאמנות לקול המקורי שלי.

מעשה הבימוי הוא יצירה משותפת עם יוצרים מתחומים שונים במטרה לגבש יחד עולם שלם אחד. אני רוצה להודות מקרב לב ליוצרים שהיה לי העונג לעבוד איתם כאן. רנה ורבין, שתרגמה בהומור אינטליגנטי את המחזה שהקסים את כולנו, לילי בן נחשון, שעיצבה בעידון מדויק את האקסטרוואגנסיות המוגזמת, יובל כספין, שהלך עד הסוף עם תלבושות מרהיבות, אבי בנימין, שניהל מוזיקלית את ההפקה המורכבת מסגנונות מוזיקליים רבים והפך את שירתה המזייפת של הכוכבת לשירה משעשעת, אותנטית ומלאת שמחה, נמרוד צין, יוצר הוידאו, שריתק אותי בחומרי הארכיון שמצא ועזר להחיות את התקופה, חני ורדי, המיטיבה להתבונן דרך הלב, ומאירה את הסיפור מכל צדדיו, עומר זימרי, שהבריך להדגיש כל רעיון דרך ריקוד ותנועה, ואסף פרידמן, עוזר הבמאי שהלך לצדיי יד ביד והצליח לעשות סדר בכל הבלגן ולגרום לכולנו לעמוד ביעדים. בזכות הצוות כולו כל פרט ממרכיבי ההצגה הרבים, פאות, אביזרים, אור, וידאו, תפאורה, מוסיקה ועוד ועוד התחברו לכדי עולם שלם אחד של הסיפור שלנו.

עד סוף המסע של קוזמה ופלורנס, מריה ודורותי, ואפילו גברת ורינדר גג', יכולים המשתתפים והקהל, הבמאית והיוצרים, להעמיק לחקור את השאלה שלדעתי עומדת במרכז הסיפור של פלורנס פוסטר ג'נקינס – שאלת האהבה. מה משמעותם של אמון, הכלה, בחירה אמיצה, אמת פנימית, ויצירה. אני מאחלת לקהל הצופים להפוך להיות קצת יותר פלורנס פוסטר ג'נקינס בעצמו, גם במציאות חיי היומיום, לאחר הצפייה.

נועה רבן

על המחזאי, פיטר קווילטר

מתוך ראיון שנערך על ידי בלוג התאטרון [pardonmyfrench](https://pardonmyfrench.com)

פיטר קווילטר הוא מחזאי בריטי שמחזותיו הועלו בווסט אנד ובברודוויי, תורגמו ל-27 שפות והציגו בלמעלה מ-40 מדינות. הוא היה מועמד פעמיים לפרס האוליבייה ושלוש פעמים לפרס הטוני.

מה גרם לך לרצות לכתוב מחזה על פלורנס פוסטר ג'נקינס?

קווילטר: "שמעתי את אחת ההקלטות המקוריות שלה, שהיתה קורעת מצחוק, והלכתי לחפש דברים נוספים שלה בחנות של האופרה הלאומית האנגלית. כשהזכרתי את שמה, כולם בחנות הסתובבו אלי וחייכו. באותו רגע ידעתי שמדובר במישהי מיוחדת. זה סיפור של ניצחון, מסוג האגדות המדהימות שגורמות לאנשים לצחוק מייד מהאבסורד הכללי. הדבר המעניין ביותר הוא שהיא היתה אישה כל כך שמחה. היא עשתה הכל כדי להגשים את חלומה, כך שזה לא רק סיפור מצחיק, אלא גם נוגע ללב ומעצים. רציתי שהקהל ילעג לה בהתחלה אבל שבהדרגה פשוט יתאהב בה. השתמשתי בדמותו של קוזמה (הפסנתרן) כדי להנחות את הקהל במסע הזה. הוא מרגיש כפי שאנחנו מרגישים. בהתחלה הוא חושב שהיא בדיחה. אבל במהלך המחזה הוא מתחיל להעריך את העיקשות שלה ואת הרוח החיובית שלה. כך שיחד עם קוזמה אנחנו מתחילים להתאהב באישה האקסצנטרית הנהדרת הזאת."

דיוויד בואי על "תהילת הקול האנושי", התקליט של פלורנס פוסטר ג'נקינס

באמצע עד סוף שנות השבעים, האספן נורמן פיישר ארגן את המסיבות הכי מגוונות בניו יורק. אנשים מכל קצווי העולם הנקרא אוונגארד התאספו בדירתו הזעירה בדאון טאון, רק משום שנורמן היה מגנט. כריזמטי, כיף גדול ומבריק בהצגת כל האנשים הנכונים לכל האנשים השגויים. טעמו המוזיקלי היה קצפי כמוהו. שתי המלצות שלו נשארו איתי לאורך השנים. האחד היה "מנהטן טאוורס", המיוזיקל הראשון ברדיו, שכתב גורדון ג'נקינס (אין קשר משפחתי לפלורנס), והשני היה "תהילת הקול האנושי". מאדאם ג'נקינס היתה עשירה, אשת חברה שהקדישה את עצמה לאופרה. היה לה, ולמרבה המזל היא לא היתה מודעת לכך, את הקול הכי גרוע בעולם המוזיקה. היא היתה מעגנת את החברים הנבחרים ובני המזל שבחוג החברה הניו יורקי בקולה המפלצתי פעם או פעמיים בשנה ברסיטלים פרטיים בריץ קרלטון. אלה היו ארועים כל כך פופולריים שהכרטיסים סופסרו במחירים שערוריתיים. כדי לענות על הדרישה, המאדאם שכרה בסופו של דבר את הקרנגי הול. זה היה הכרטיס החם של אותה שנה, 1944. כולם היו שם, כולל נואל קווארד, נפלו על הרצפה בין הכסאות מרוב היסטריה שניסו לרסן. כשביצעה את השיר קלאוויליטוס, המאדאם, שנהגה להחליף תלבושות לפעמים גם שלוש פעמים במהלך הרסיטל, נסחפה כל כך עד שניקדה את ההדגשות בשיר בהשלכת ורדים אדומים זעירים מהסלסלה שלה, עד שגם הסלסלה עצמה התעופפה מרוב התלהבות אל חיקם של מעריציה המתענגים. רצוי להקשיב בחדרה. מאד בחדרה.

דבר המתרגמת

פלורנס פוסטר ג'נקינס נודעה בכינוי מלכת הקאמפ, למרות שלא באמת היתה קאמפית אלא היתה דווקא כולה כנות וישירות ושמחת חיים פשוטה בהתגלמותן הטהורה ביותר. היא אמנם היתה זייפנית, אבל היא לא היתה מזויפת.

אי לכך פלורנס פוסטר ג'נקינס מציבה את הצופים בפני דילמה לא פשוטה. מצד אחד, קשה שלא לפרוץ בצחוק כששומעים אותה שרה. מצד שני, היא מעוררת חיבה עזה, כמו ילדה מקסימה בת חמש שעולה על השולחן במפגש משפחתי, וזה ציני ומכוער ללעוג לה רק כי היא לא מדייקת. בנוסף לכך, מאדאם ג'נקינס השתמשה בכישוריה כדי לגייס כספים למטרות טובות. כנדבנית שעמדה בראש לא מעט ארגוני נדבניות, היא אספה תרומות לצדקה ולתמיכה במוזיקה ובתרבות בריטיטלים שערכה ומימנה בעצמה. ואם בריטיטלים הללו היא נהנתה לשיר, ואם הקהל נהנה ופתח בתגובה את הארנק לתרומות, איך אפשר למתוח על כך ביקורת? ובכן, אפשר, ואכן מבקרים לא מעטים נהנו לקטול אותה, עוד בחייה. זה כנראה לא מאד הזיז לה.

לאורך כל המחזה נשאלת השאלה אם מאדאם ג'נקינס מודעת ללעג שהיא מעוררת בקהל או לא. אם היא יודעת שהיא מזייפת או שמא נדמה לה שהיא מאלתרת בנועזות ויוצאת מזה בשלום. אני נוטה לחשוב שהיא יודעת. היא פשוט מסוגלת לעשות סובלימציה פלאית לכל מה שלא תורם לתפיסת העולם החיובית שלה. כמו דמותו של רוברטו בניני בסרט "החיים יפים", גם פלורנס פוסטר ג'נקינס היא אדם שיודע לנפח בועות ורודות ולקיים אותן עבור הקהל, בין אם הקהל הזה הוא ילד או פסנתרן או ציבור שלם מדוכא ומותש בזמן מלחמה מחרידה. האישה היוצרת, מי שיש לה יכולת לבנות עולם אלטרנטיבי מחומרי המציאות, מי שיכולה לעודד, לרומם את הנפש, להביא את הנשגב אל החיים עצמם, שהם לרוב מדכאים ומייאשים ולפעמים מחרידים ממש, או אפילו רק להצחיק, עניין לא פשוט בכלל, היא נכס לכל תרבות ולכל תקופה. פלורנס פוסטר ג'נקינס היא מסוג האנשים שמסוגלים לברוא עולם אלטרנטיבי כזה, שלא נותנים למציאות לדכא אותם. אמנם בחייה הפרטיים, עקב מחלת העגבת שנדבקה בה בגיל צעיר, לא ילדה ילדים, אבל בחייה הציבוריים הצליחה לברוא עולם שלם, שבו לתרבות יש חשיבות עליונה, המוזיקה היא דבר חשוב, היצירה היא תכלית הכול, והן אינן ניגפות בפני הטנקים והתותחים. במו חייה היוותה תזכורת חשובה כל כך, בעיקר בזמני מלחמה ודחק, לכל מה שטוב ויפה ואמתי ביכולת האנושית.

בברכת צפיה מהנה, מצחיקה, ומעוררת השראה,

רנה ורבין

מוסיקה המושמעת בקטעי הוידאו

Charleston - by James P. Johnson & Cecil Mack.
Recorded by The Jazz Ensemble

Queen of the Night Aria from "The Magic Flute" -
music by W. A. Mozart. Sung by Maria Callas

Adele's Laughing Song from "Die Fledermaus" -
music by J. Strauss. Sung by Lesley Garrett

"Jockey On The Carousel" - By Les Baxter and his
Orchestra

היצירות המוסיקליות בהצגה

לייב

"Musical Snuff Box" - music by A. Lyadov

Adele's Laughing Song from "Die Fledermaus" - music by J. Strauss

Queen of the Night Aria from "The Magic Flute" - music by W. A. Mozart

"Like a Bird" - music and words by Florence Foster Jenkins and Cosme McMoon

"Clavelitos" (Zamora Gitana) - by J. Valverde

"At Long Last Love" - by Cole Porter

"S'Wonderful" - by Cole Porter

Prelude in E minor by F. Chopin

הקלטות

Du Bist Nicht Die Erste" - by W. Jurmann. Played, arranged and recorded
by Avi Benjamin and The Moser String Quartet

Adele's Laughing Song from "Die Fledermaus" - music by J. Strauss.
Arranged and recorded by Avi Benjamin

Finale Number. Arranged and recorded by Avi Benjamin

Clavelitos - by J. Valverde. Arranged and recorded by Avi Benjamin

”משעשע באופן יוצא
דופן ונוגע ללב במפתיע”
אינדיפנדנט

רנה ורבין תרגום

בוגרת בית הספר למשחק The Circle in the Square בניו יורק, תואר ראשון בספרות כללית ואנגלית ותואר שני בפילוסופיה באוני' ת"א. זוכת פרס ברנשטיין לביקורת ספרותית בעיתונות לשנת 2005, על טורה השבועי בעיתון "העיר". כתבה ביקורות במוסף הספרים של "הארץ" ובמוסף הספרים של "ידיעות אחרונות". במשך שש שנים היתה עורכת ראשית של תחום ספרות המקור בהוצאת "ידיעות ספרים", שם ערכה, בין היתר, את הספרים "תש"ח" מאת יורם קניוק; "אחוזת דג'אני" מאת אלון חילו; "הכלב היהודי" מאת אשר קרביץ ועוד רבים. שיחקה, הנחתה והשתתפה בתוכניות טלוויזיה רבות, ביניהן "קצת תרבות" בערוץ 2 ו"הינשופים" בערוץ 8. ספרה, "כמה טוב לחיות" יצא בשנת 2011 בהוצאת "ידיעות ספרים". בין הספרים שתירגמה: "לולי וילוז" מאת סילביה טאונסנד ורנר; "לורד פונטלרוי הקטן" מאת פרנסס הודג'סון ברנט; "אשמת הכוכבים" ו"מחפשים את אלסקה" מאת ג'ון גרין; "שני ירחים" מאת שרון קריץ; "בית שישים האבות" מאת מיינדרט דה יונג ועוד. תרגמה את המחזות "גיבור הלובי" מאת קנת לונרגן, תאטרון חיפה, ו"לצחוק בפראות" מאת כריסטופר דוראנג, שבו גם שיחקה, בתיאטרון "תמונע".

נועה רבן בימוי

במאית, שחקנית תיאטרון, קולנוע וטלוויזיה. בוגרת התיכון לאמנויות ע"ש תלמה לילן, סיימה בהצטיינות לימודים תלת שנתיים בסטודיו למשחק ע"ש ניסן נתיב בתל אביב, למדה בימוי בתיאטרון המעבדה במוסקבה בניהולו של הבמאי אנטולי ואסילייב, השתלמה בתיאטרון השמש בפאריז בניהולה של הבמאית אריאן מינושקין ובוגרת הקורס לניהול תרבות ואמנות באוניברסיטת תל אביב ולהב בניהולה המקצועי של נעמי פורטיס. ב-2009 ייסדה את תיאטרון דימונה ושימשה כמנהלת האמנותית של התיאטרון עד שנת 2015. ניהלה את המעבדה לאמנות עכשווית – רדליין. מבין עבודותיה: ליל העשרים בתיאטרון חיפה, סופה של בדיחה בתיאטרון הבימה, גיבור מעמד הפועלים בפסטיבל לתיאטרון קצר, בשידור חי פותחים במה בבית ליסין, ג'שה פנילה דקי בפסטיבל עכו ופסטיבל לתיאטרון שבליין (צרפת), אורקסטרא בפסטיבל עכו בשיתוף המשכן לאמנויות הבמה בתל אביב, קומדיה שחורה בסטודיו למשחק ע"ש ניסן נתיב בתל אביב, צירי דגים, גרסת הבמאי, ריליישנשיט, ילד הכרובית בתיאטרון דימונה ועוד. עבדה בשיתוף פעולה אמנותי עם התיאטרון CTH מהארלם ועם STAGES מאטלנטה.

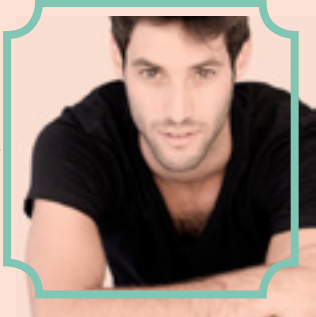
יובל כספין עיצוב תלבושות

מעצב תלבושות תיאטרון ומעצב אופנה משך 35 שנים ומתמחה בעיקר במחזות זמר לצד יצירה ישראלית מקורית. זוכה פרס העיצוב בפסטיבל עכו 2000 כמו כן עיצב את התלבושות לבילי שוורץ, בילי אליזט, סיפור אהבה ב-3 פרקים, שיער, שיקגו, מלך היהודים, מלך סיאם, מרילו, מאמי, מתנקשים, מיס ישראל, היפה והחיה, אלאדין ועוד ועוד לצד תלבושות של אומני במה רבים. כמו כן הגיש וכתב כספין את תכניות הטלוויזיה המסיבה, בדרך לחופה ואחלה יום (ביחד עם מירה עווד). מזה 25 הוא מלמד אופנה במרכז האקדמי לעיצוב ויצו חיפה. ב-7 השנים האחרונות מופיע ברחבי הארץ בליווי 4 מוזיקאים עם המופע "יובל כספין שר משוררות" וזוכה לביקורת נרגשות. בימים אילו יוצא לאור הדיסק הראשון שלו "אף אחת". "אני נרגש מאוד לחזור בשנית בחיי המקצועיים לתיאטרון חיפה כיליד חיפה זה כמו לחזור הביתה"

חני ורדי
עיצוב תאורה

עצבה תאורה לכל התיאטרונים בארץ, ללהקות מחול, מופעי מוסיקה ובידור, פסטיבלים ובתי ספר. עבודות עיצוב בין השנים 2010 – 2017: **חוזרים על סינדרום ירושלים** מאת ובבימוי יהושע סובול, סמינר הקיבוצים (2010) **לב של מלך**, בימוי וכתביה – יענקלה יעקובסון, המדיאטק חולון (2010) פסטיבל אינטימה דאנס, תיאטרון תמונע (2010) **יוליסס על בקבוקים** – מחזה של גלעד עברון בבימויה של אופירה הניג – תיאטרון חיפה (2011) **הברווזון המכוער**, מחזה – יקי מחרז, בימוי – ישראל גוריון, תיאטרון אורנה פורת (2011) **תש"ח**, עיבוד ובימוי – נויה לנצט, תיאטרון חיפה (2011) **כולם היו בני**, בימוי – משה נאור, קופרודוקציה תיאטרון חיפה-קאמרי (2011) **מלח מים**, בימוי – נועה לב, **הזירה הבינתחומית**, זוכה פרס פסטיבל עכו (2011) **איזראל ז'ורנל**, מחזה מאת רוני סיני, בימוי – משה נאור, תיאטרון חיפה (2011) אמנות, בימוי – נתן דטנר, תיאטרון חיפה (דצמבר 2011) **זריחה**, מחזה מאת עידו בורנשטיין. בימוי – שלמה פלסנר, תיאטרון כאן (2011) **התקפת לב**, אנסמבל ציפורלה, צוותא (2012) + **"ציפורלה חו"ל"** גזע, מחזה דייויד מאמט, בימוי – משה נאור, תיאטרון חיפה (2013) **שיגעון באופרה**, בימוי – משה נאור, קופרודוקציה תיאטרון חיפה – קאמרי (2013) **מסע הדוד מקס**, בימוי – רן בכור, תיאטרון

עומר זימרי
עיצוב תנועה

בוגר ביה"ס הגבוה לאומנויות הבמה בית - צבי 2011. שחקן, כוריאוגרף, במאי ומורה לתיאטרון ותנועה בבתי הספר למשחק המובילים בארץ. מעביר סדנאות בסגנון המיוזיקל וג'אז. בין ההצגות בהן השתתף כשחקן: **אחים בדם** תיאטרון בית ליסין. **כנר על הגג, קזבלן, חשמלית ושמה תשוקה** תיאטרון הקאמרי. ייצר כוריאוגרפיה למחזות זמר, מופעי ילדים וערבי זמר רבים. בין הפקותיו- **בילי שוורץ** בתיאטרון חיפה ומועמד לפרס התיאטרון על עבודתו, **הזוג המוזר** בית ליסין, **גריז, מאמי, הלהקה, שני קונילמל** בתיאטרון הספרייה. מחוות לאמנים ויוצרים בתיאטרון הקאמרי. **רביזור** בתיאטרון הידישפיל. **אמא-מה** בצוותא. **אי המטמון** (תיאטרון אורנה פורת) **מייד אין ישראל** (תיאטרון השעה) **סברסים, האתרוג** (תיאטרון הארצי לנוער) **ללכת עד הסוף, צ'אפלין, ערב משירי "סן-רמו"** בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. **מיקי קס מופע יחיד** מיזלר הפקות. Hirspray תיאטרון המסחרי.

אבי בנימין
ניהול מוסיקלי

מלחין, פסנתרן ואמן מולטימדיה. נשוי לשחקנית יבגניה דודינה ואב לבן ולבת. ב-1991 נמנה עם מייסדי תיאטרון "גשר" וכיהן כמלחין – בית וכמנהל המוסיקלי משך 20 שנה. כתב מוסיקה ליותר מ-80 הצגות וסרטים. את השכלתו המוסיקלית רכש כפסנתרן של מוסיקה קלאסית, אך במשך השנים הרחיב את שטחי התמחותו גם לג'אז ולרוק. את השילוב המעניין הזה הביא אתו לבמת התיאטרון. בין ההצגות להן הלחין: **המחזמר גוד ביי אמריקה** בתיאטרון הנוער של מוסקבה (ההצגה הטובה ביותר במוסקבה בעונת 1988-1989) **השטן במוסקבה** ב"גשר" (פרס התיאטרון למלחין ב-2001), **רומן בעבודה** (2009), הנפש הטובה מסצ'ואן. בתיאטרונים אחרים, בין היתר: **הם יורים גם בסוסים** (הקאמרי 2013), **יחזקאל** (החאן 2015). בין עבודותיו הרבות לקולנוע, הסרט עשור הפרסים **החברים של יאנה** (1999). בטלוויזיה סיים לאחרונה את ההלחנה לסדרה המוערכת **כבודו** (yes).

בוריס זימין נגן פסנתר

פסנתרן, מלחין, מנצח ומפיק מוזיקלי. בוריס נולד בסיביר למשפחת פסנתרנים וגדל מאחורי הקלעים של תיאטרון הקומדיה המוזיקלית. עלה לארץ בשנת 1991, למד בוינה, אוסטריה. מעל 15 שנה עובד כמוזיקאי בתיאטרון. השתתף בהצגות רבות של תיאטרון גשר כמנצח ופסנתרן, החל **משטן במוסקבה** בשנת 2000 ועד **קיץ במריאנבד** 2017. כ-10 שנים ניהל מוזיקלית והלחין מוזיקה להצגות של תיאטרון מיקרו הירושלמי. זהו שיתוף פעולה ראשון עם תיאטרון חיפה.

נמרוד צין וידאו ארט

מעצב וידאו, במאי, צלם, יועץ ועורך בתיאטרון ובקולנוע. למד צילום דיגיטלי ב-SAE institute בפריס. בין עבודותיו בתיאטרון: במוזיאון ת"א: **תדגימי**. בתיאטרון תמונע: **אובו**. בתיאטרון נוצר: **אוריסטיאה**. בתיאטרון יידישפיל: **בישראל ובחזרה**. בתיאטרון בית ליסין: **על אהבה וחברות, האבא**. בתיאטרון הקאמרי: **כבוד אבוד** (מועמד לפרס התיאטרון בקטגוריית עיצוב וידאו לשנת 2015), **רומיאו ויוליה, חולה אהבה משיכון ג'**. בתיאטרון הבימה: **10 דקות מהבית, הסיפור של ניונה**. בפסטיבל תיאטרונטו 2015: **מקורקעת** (פרס ההצגה הטובה ביותר) והצגות רבות בתיאטראות ילדים: אורנה פורת, תיאטרון ארצי לנוער, תיאטרון מופע, תיאטרון הקיבוץ ועוד.

רון ריכטר הדרכת שפה ודיבור בספרדית

שחקן קבוצת "החיפאית" של תיאטרון חיפה. בוגר ניסן נתיב ירושלים 2001. השתתף בהצגות: בתיאטרון חיפה: **תופעות לוואי, איזראל ז'ורנאל, תש"ח, משהו למות בשבילו, בת המלך, מיצ** **מיצ לימונדה, גיבור הלובי, הרפתקאות חמור שכולו תכלת, ליל העשרים, אקווריום** בתיאטרון מרא"ה: **בלדה ליוסף, הפצצה יקירתי, הנסיך הקטן, מספרים אהבה, טומג'ה- הטעיה קטנה**. בתיאטרון הסמטה: **הקהל, מרד המתים**. הצגה בברים בהפקה עצמית: **שיחות עם הברמן**. פסטיבל תיאטרון קצר: **שטחים ופרידות**. בקולנוע: **הקן המתרוקן – ארגנטינה, אנחנו לא לבד**. בטלוויזיה: **תיק יהלום – סדרה בערוץ לוגי, מעצר בית בערוץ 2**.

אסף פרידמן ע. במאי

במשך שבע שנות שירותו הצבאי שימש כעוזר ומנהל לשכות של בכירים במערכת הביטחון. בשנת 1999 שופט בפסטיבל להצגות ילדים ונוער בתיאטרון חיפה, אסיסטנט אישי, עוזר לבימאים ומנהל הצגות. במאי משנה להצגה: **הם יורים גם בסוסים** בתיאטרון הקאמרי בשיתוף תיאטרון חיפה. בין הפקותיו: **ארוחה עם אידיוט, אם יש גן עדן** בתיאטרון הבימה **בילי שוורץ, שלא תתעורר הילדה** בתיאטרון חיפה **כנר על הגג, גטו, מעגל הגיר הקווקזי, קברט, ריצ'רד השני והשלישי, קזבלן, פרוסט/ניקסון, סיראנו דהברז'ראק, דבר מצחיק קרה, תעלת בלאומילך, איבנוב, שיער, אח יקר, עמודי החברה, אויב הציבור** בתיאטרון הקאמרי **כולם היו בניי, בית ספר לנשים, שיגעון באופרה** בתיאטרון הקאמרי בשיתוף תיאטרון חיפה **בחורים טובים, שם פרטי בבית ליסין בת הים הקטנה, שרק, פיטר פן, חגיגה בסנוקר, שלושת המוסקטרים, היי סקול** פסטיגל 2015, **מרי לו, אקסטרים על גלגלים** בתיאטרון המסחרי ירושלים, **אליסה בארץ הפלאות** באופרה הישראלית **האגדה על מולאן** בתיאטרון אורנה פורת **מייד אין יזראל** בתיאטרון השעה הישראלי **קרוב יותר** בתיאטרון הספרייה- בית צבי מופע NICK על הבמה ערוץ ניקולודיאון **כלה על הנייר** חג המחזמר בת-ים 2013, **תקווה/סרגדיה** בפסטיבל **צו-קריאה** 9 צוותא, טקס פרסי התיאטרון הישראלי 2014/15/16/17, טקס פרסי הבמה לילדים ולנוער 2016.

שלומית פניכל ע. מעצב תלבושות

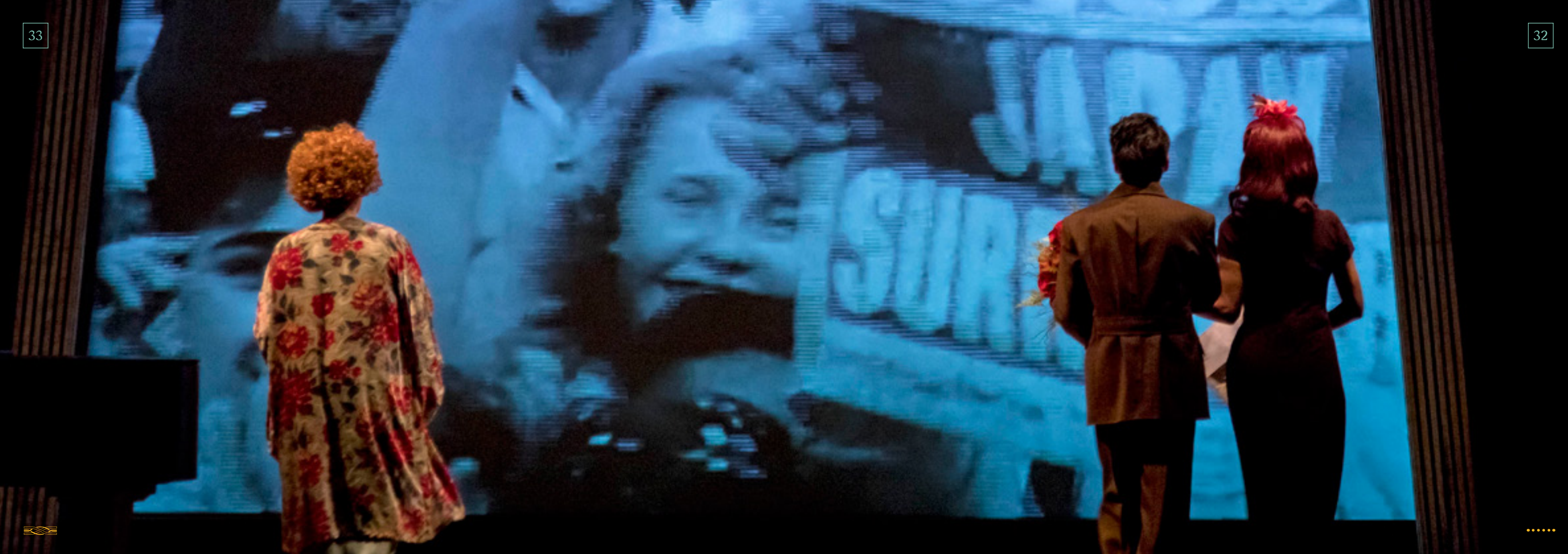
מעצבת אופנה בוגרת שנקר. עוזרת מעצב ומבצעת תלבושות לתיאטרון עם יובל כספין. ההפקות בהן לקחה חלק: **בילי שוורץ** בתיאטרון חיפה, **שיער** בתיאטרון קאמרי. **אנה ומלך סיאם**, **טופלה טוטוריסו**, **טרופותי** בתיאטרון אורנה פורת. מחזות הזמר בתיאטרון המסחרי: **זורו**, **בת הים הקטנה**, **בילי אליוט**, **סינדרלה** ועוד. מנחה פרויקטים בעיצוב אופנה במכללת ויצו חיפה ובצלאל בירושלים.

יניב ברוך הדרכה קולית

מורה לפיתוח קול משנת 2001. למד בבית ספר רימון ובאקדמיה למוסיקה בירושלים, וסיים לימודי תואר שני במוסיקולוגיה באוני' ת"א. למד פיתוח קול אצל חנה לויטן, פנינה שוורץ, עופר כלף ורחל הוכמן, ובחיל' השלים לימודים בשיטת Estill Voice Training System אצל דורתה הולדסטרופ (דנמרק), אן-מרי ספיד (אנגליה) ואלינור פורבס (גרמניה). לימד פיתוח קול במגמת התיאטרון של בית הספר לאמנויות בתל אביב, בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, בקריה האקדמית אונג, בבית ספר Muzik ליצירה ולהפקה ובתיכון מוזות לאמנויות. כמו כן הדריך אמנים ושחקנים, ביניהם אבי גרייניק, לאורה ריבלין, מתי סרי ועוד.

של מריה אלנה וולש. **הכל קרה אחרת** – מופע מוסיקאלי משירי דליה רביקוביץ **בגלל הלילה** – גרסות כיסוי לפזמוניה של תרצה אתר **אותו הים** – מופע מוסיקלי מתוך ספרו של עמוס עוז בהלחנת שאול בסר. זכתה בפרס רובינא ובפרס כינור דוד על משחקה **בפלשתינאית** ובסדרה **קרובים קרובים**. בפרס קלצ'קין ופרס פינקל על **העלמה והמוות**, בפרס שחקנית השנה בתיאטרון על משחקה **בשיבה למדבר, התאונה, סיפור ישן חדש**. 2007 פרס טלוויזיה על משחקה **במסע הארוך**, ב-2009 פרס השחקנית הטובה בפסטיבל בינלאומי לסרטים קצרים בקנדה בסרט **פעמוני רוח**, ב-2013 פרס אופיר בקולנוע על משחקה **בהיא שחוזרת הביתה. תמרה**, מחזה ראשון מפרי עטה הועלה בהבימה ב-2001. וכוונות טובות הוצג בתיאטרון הרצליה ב-2005. **אישה נוסעת** – אלבום ומופע מוסיקה שעלה השנה משירים שכתבה – אוטוביוגרפיה קליידוסקופית הטוויה מחלומות, על רקע ארץ שעל סף תהום. הלחין שאול בסר בלוויית 5 נגנים.

לאורה ריבלין

החלה את דרכה בגיל 12 בהבימה, שם שיחקה את סימון מאשאר בחזיונות סימון מאשאר מאת ברטולד ברכט. למדה באקדמיה למוסיקה ולדרמה בלונדון L.M.D.A. עם עודד קוטלר היתה בין מייסדי תיאטרון במת השחקנים ב-1965. עם חנה מרון וגדליה בסר הקימו את אנסמבל תיאטרון הרצליה ב-2001. השתתפה בהצגות: **הימים הבאים, חפץ, נמר חברבורות, חשמלית ושמה תשוקה, מטאמורפוזא, לילה במאי, נפש יהודי, פלישתנאית, טרטיף, מולייר, ציפור מתוקה של נעורים**. עם נפש יהודי ופלשתנאית הופיעה בפסטיבלים של אדינבורו, לונדון, ברלין, וושינגטון, שיקגו וניו-יורק. **קרב של שחור וכלבים, העלמה והמוות, מקבת, המורדים, השחף, השיבה למדבר, סטריפטיז אחרון, פסודובלה, שלוש אחיות, באופן יחסי, הרציף המערבי, יונו והטווס, גברת קליין, שירים שיצאו מכסית, משחק נישואין, איזון עדין, התאונה, אונור, תפוחים מן המדבר, הבנאליות של האהבה, הרפר ריגן, מסיבת יומולדת, גן הדובדבנים, כולם היו בני, מלאכת החיים, לילה טוב, אימא, סיפור ישן חדש, ביידישפיל – אין ישראל און צוריק – מחזה על המשוררת קדיה מולודובסקי, קדיש – עם התזמורת הפילהרמונית. בקולנוע: השמלה, התמהוני, טרנזיט. היא שחוזרת הביתה. בטלוויזיה: ליל העשרים, סילבסטר 72, קוראים לי דנה ואני אלכוהוליסטית, האדונית והרוכל, אדלה, קרובים קרובים, חצי המנשה, ארץ קטנה איש גדול, אסתי המכוערת, אבידות ומציאות, המסע הארוך, המקום, השוטר הטוב. שני תקליטי ילדים בארץ לא זוכרת משיריה**

עידן אלטרמן

בין עבודותיו בתיאטרון: בתיאטרון בית ליסין: **קידוש, מתנקשים, תעלולי סקפן, אבניו קיו.** בתיאטרון העממי: **חנות קטנה ומטריפה.** בתיאטרון הקאמרי: **המפיקים.** בתיאטרון הבימה: **לרקוד ולעוף, נתתי לה חיי, ערי מדבר אחרות, הקמצן.** בידור ומוזיקה: מעל 15 שנה הופיע עם אבי גרייניק במופע **"ילדים סורגים"**. בימים אלו הם מופיעים ברחבי הארץ עם מופע חדש. מופע קומי מוזיקלי של שירים שעידן תרגם - **alt shift, ענן על מקל** - מופע ילדים עם ירדן בר כוכבא וחברים בעקבות דיסק הילדים המצליח (מעל 40,000 עותקים). מנגן במחווה לדיוויד בואי עם להקת העכבישים מפלוטו. קולנוע: **לילה לבן, שמיכה חשמלית ושמה משה, מר באום, אדם בן כלב, ההסדר.** טלוויזיה: **פלטפוס, כוכבי השכונה, החיים זה לא הכל, צחוק מעבודה, לא לפני הילדים, של מי השורה הזו, חדשות מהעבר.** ביים את הסרט הדוקומנטרי **"נמוך"** ששודר בערוץ 2.

יעל לבנטל

בוגרת הסטודיו למשחק של ניסן נתיב. בימים אלה יצאה במופע סטנדאפ חדש פרי עטה – **החיים על פי יעל לבנטל**. מעבודותיה בתיאטרון: בתיאטרון בית ליסין: **חתולה על גג פח לוהט, ארוחת פרידה, שבטים, חברות הכי טובות** (פרס אגודת הידידים של תאטרון בית ליסין על תפקיד זה ומועמדות לפרס התאטרון 2014), **שם פרטי, פרינסס מרי 7, רק אתמול נולדה** (בתפקיד בילי), **עשו עליך פעם סרט?** בתיאטרון חיפה: **שלוש מסיבות, ראש משוגע** בתיאטרון הספריה: **המסיבה של אביגיל** בתיאטרון הבימה: **נפגעי חרדה** בתיאטרון הקאמרי: **שידוכים** (בתפקיד הכלה. מועמדות לפרס השחקנית המבטיחה בתאטרון על תפקיד זה) בתיאטרון הרצליה: **כוונות טובות** בצוותא: **בואו לא נדבר על זה** בפסטיבל תאטרון קצר: **ראיון עבודה, האביר על הסוס הלבן, מופע בידור בדומינו גרוס בנות, בהצגת הילדים המוסיקלית נסיכה בסי במול** וכן בהצגות בתאטרון החאן בירושלים, בפסטיבל חיפה להצגות ילדים ובפסטיבל עכו. מעבודותיה בטלוויזיה: **החיים על פי אורלי, מסכים (YES), לא לפני הילדים (ערוץ 10), החיים זה לא הכל, של מי השורה הזאת, מעורב ירושלמי, בנות (קשת), הגשת פינה קבועה בתכנית צו פיוס ובמערכונים בתכניות: זו ארצנו, לילה גוב, יצפאן, החרצופים ועוד. כתיבה לטלוויזיה: מסכים (YES), לא לפני הילדים (ערוץ 10), חשופים (HOT) ובתכנית הסאטירה **אחורי החדשות**: פינתה של הכתבת יעל יגנדרף, פינתה של המתנחלת נחמה בת יפונה, פינת העובדים הזרים. נחמה בת יפונה תחילה (דרמה קומית בת 50 דקות), בנות (4 ספיישלים של 30 דקות לשידורי קשת).**

הנהלת תיאטרון חיפה

דירקטוריון תיאטרון חיפה | יו"ר ישראל סביון

חדווה אלמוג- מ"מ ראש העיר, רבקה איזיקוביץ, ד"ר אסתי גולן, ערין זועבי, רו"ח גלית יחזקאלי, ירון פיינטון, משה פרץ, בתיה קלייט

מנכ"ל ניצה בן צבי

מנהל אמנותי משה נאור

יועץ משפטי עו"ד שלמה כרוב

ועדת ביקורת | יו"ר רו"ח אילן פרוינד

רו"ח מרי סבג

רו"ח מבקר רו"ח זאב שלום

מבקר פנים רו"ח יום טוב בילו

הצוות שלנו

שחקנים בהצגות תיאטרון חיפה

סלים דאו, יוסף אבו ורדה, יואב בר לב, קרן צור, רון ריכטר, ארז שהרבני, קרן אור, ארז ביטון, מיטל רז, ולדיסלב פסחוביץ, נגבה מאור, חן גרטי, לאורה ריבלין, עידן אלתרמן, יעל לבנטל, טלי אורן, מיקי קם, אמיר הלל, נילי צרויה, שרון צור, דור אוחיון בר-נתן, אלינור אהרון, דודי גזית, יהודה נהרי, יוסף אלון, יפעת כהן, נעה גודל, לירון בן שלוש, ישי גולן, דביר בנדק, דורית לב ארי, רוני גולדפייין, שאול בסר, דליה לי שטורן, שרון אלכסנדר, חן אמסלם, דורון בן דוד, אורי גבריאלי, שושה גורן, חאולה דיבסי, מתן זרחיה, חנאן חילו, ג'סאן עבאס, לירית בלבן, נינה קוטלר, אלברט אילוז, פז מגן, ענבל סמדר, טל בלכרוביץ, ששון גבאי, הדס קלדרון, רפי תבור, עופרי פרישקולניק אלדד, אלעד אטרקצ'י, ג'יל בן דוד, גיל וסרמן, יובל סטוניס, ערן לחמן, רענן פז, מורן רוזן, שרון פרידמן, שרון בורשטיין, גדעונה רז, אלנה סחננב, ולדימיר פרידמן.

דרמטורג התיאטרון עמיר קליגר

עוזרת מנהל אמנותי יואלית אליכין

מזכירת התיאטרון ורדית כהן

מנהלת שיווק מיכל הללי

מנהלת מכירות חוץ ומחלקה חינוכית גילת סלע

תקשורת שיווקית ותוכן עדי רונן

מנהל טכני עופר טל

מנהל הפקות דור שלום

חשבת רקפת בלומנפלד

קב"ט שושני מרקוביץ

דוברות ויחסי ציבור "בירן תקשורת"

מתרגמת לשפה הערבית לנא חורי

מחלקת שיווק רחלי אסטרוג- נגרי

הנהלת חשבונות מרינה גנדין

משרדי פרסום סטודיו דותן- לידז'י, ציבלין

צוות טכני: תפעול שמואל מיכאלוב, ואלרי זסלבסקי, מיכאל ניבוטובסקי, דימיטרי סקרינקא, עוז שליין, טימותי סליצקי, אלדד מיכאלי, שי סיני

סאונד ניסים טוויטו, גיא וילינסקי, דודי עשור, יוסי דולב

חשמל ותאורה חואן כהן, יוסי זוהר, ניר ריקון, אלי אשכנזי, דימה אלטמן, רומן אורין

הלבשה לזבה גלפרין, ויקי אזולאי, סשה צ'רנין, עמליה זכריה

מתפרה סרגיי קאשין

איפור ופאות לודה גולדברג, טניה שפק

אביזרים ענת זמיר

מנהלי הצגה יואלית אליכין, דור שלום, ענת זמיר, עמליה זכריה,

אסף פרידמן

אחזקה קלרה זינגר, נדיה בונדורנקו

שירות לקוחות ומנויים: מנהלת מוקד ניצן לוי אחמ"ש יובל יאירי, רמי אלקסלסי

נציגים אתל בר אור, ליאת אזרזר, הילה אטיאס, רועי דגן, נורית דרייפוס, עדי טושק, הדס יוספוביץ, חנא לאון, אורלי קוטיק, לאוניד קרסנר

דיילים: אחמ"שים אסף ברנשטוק, אלמוג קדושים, הלנה גולדמן, אביטל גולדמן

דיילים יותם סוסל, רותם פז, מור סביון, אנה לוי, אור אביב, שיר ברנסון, רונה אסולין, אופיר יוסף, טל לוי, אלכס שטיינמן, ניצן שטרן, לימור ארמה, טלי ביסקר, מתן גרנר, יותם קנובל, קרן זיסמן, שחף צבר, שני כסיף, אוריאן בובליל, דניאל אטליס, איילת שטרן, שיר ראבד, עדי שינדר, שירי עשת, גל עדי, ליאת קוטיק, נעמי פינקלשטיין, דינה קורח

Glorious, by Peter Quilter

Florence Foster Jenkins, an aspiring opera singer with the shrillest soprano voice, was a happy and joyous woman who managed to live her life in a pink bubble of illusions. She surrounded herself with supporting friends and companions, who were just as eccentric as she was, and who helped her ignore the best music critics of the time.

The story opens in 1944 when a young and hungry pianist, Cosme Mcmoon, arrives at Florence's grand residence in order to audition for the position of her pianist accompanist. Poor Cosme had to overcome his natural reluctance from the chilling voice of the ambitious millionaire in order to get the desired job. Gradually though he learns to love the colorful, huge-hearted woman who was the most shamelessly off tune singer known to humanity.

Translator **Rana Werbin**

Director **Noa Raban**

Scenery Design **Lily Ben Nachshon**

Costumes Design **Yuval Casspin**

Lighting Design **Hanni Vardi**

Music **Avi Benjamin**

Choreography **Omer Zimri**

Piano **Boris Zimin**

Video Art: **Nimrod Zin**

Assistant to the Director **Asaf Fridman**

Cast: **Leora Rivlin, Idan Alterman, Yael Levental**

First Performance: 20.5.2017

Approximate run time: 1 hour and 30 minutes, without intermission.

"מחזה מענג ומצחיק ביותר שמצליח
ליצור זוהר נדיר וחמימות ושפע צחוקים"
דיילי טלגרף

**תיאטרון
חיפה**
תיאטרון יוצר שינוי

רח' פבזנר 50, חיפה, מיקוד 3313436

טל': 04-8600500 | פקס: 04-8600575

אתר התיאטרון: www.ht1.co.il

משכן התיאטרון ע"ש מאירהוף

The Joseph & Rebecca Meyerhoff Theatre of Haifa